

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΣ

Συντάσσεται ἐκ τῆς Ἑταιρείας τῆς Παιδείας ἐκ τῆς πρὸς τὸν ἑλληνικὸν λαὸν περιοδικῶν σύγγραφας, ἀλλήθως παρασθὸν εἰς τὴν ἑσθὴν ἡμῶν δημοτικῆς καὶ ἐκ τῆς Οὐκρανικῆς Παιδαγωγικῆς Κεντροπαιδαγωγικῆς, ἐκ ἀνάγκης ὁρατῶν καὶ ἰσχυρισμάτων εἰς τοὺς παίδας.

ΕΥΝΑΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΡΕΥΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἑβδομῆ δραχμ. 75. Ἐξέφυγος δρ. 40. Τόμισκος δρ. 22.
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἀγρίτου γρόσις διατηρ. 50.— Ἀραβικῆς δολλάρια 4.— Ἀγγλικῆς καὶ Ὀλλανδ. ἡ γίνε τὸν ἄλλων Χρυσῶν ἀσλίαν 10.
Ἐτάμνοι καὶ Τριμήναι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ Τῶ 1879

ΙΑΡΥΘΗΣ ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουσι τὴν 1ην οὐνοδήμοιο μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἘΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅσοις κεραιῶδες ἀριθ. 28, παρὰ τὸ Βασιλικόν

Περίοδος Β'.—Τόμος 32ος

Ἐν Ἀθήναις, 10 Ὀκτωβρίου 1925

Ἔτος 47ον—Ἀριθ. 45

ἹΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

ΤΟ ΔΕΛΦΙΝΑΚΙ

[Μυθιστόρημα τοῦ Δοξαγοῦ DANRIT]

ΚΩΣΤΑΣΙΟΝ ΙΒ. Συναχθεῖς)

Ὁ Ρουσσὸς εἶχε τὴν ματιὰ καρφωμένη ἐπίμανα ἀπάνω του, σὰ νὰ θελεῖ νὰ τὸν ὀπνωτίσει, καὶ σὰ νὰ λογάριαζε ἡσυχαῖα τὰ χτύπημά του.

Ἦταν φανερὸ πὺς ἤθελε νὰ ποφύγει τὰ ἐλαφρὰ τραύματα, τίς γρατζουνιές, ποὺ εἶχον τέλος, τίς περισσότερες φορές σὲς μονομαχίας. Ζητοῦσε νὰ χτυπήσει ἀποτελεσματικῶς.

Ξαφνικῶς, σ' ἓνα διάστημα πιδ γρήγορο ἀπ' τὴν λάμψη μίας ἀστραπῆς, ἄρμησε πάνω στὸν ἀντίπαλο του καὶ οἱ τρεῖς μάρτυρες εἶδαν τὴν τριγωνικὴ λόγχην νὰ βυθίζεται στὸ στήθος τοῦ Μπρυσέν.

Πλησίασαν. Ἦταν νεκρός. Εἶχε χτυπηθῆ κατάκαρδα.

Ὁ λιποτάχτης πέταξε τὴν μπαγιονέττα του. Τὸ δεξιὸν τοῦ χέρι ἦταν βαμμένον στὸ αἷμα. Μὰ δὲ σκέφτηκε νὰ τὸ σκουπίσει. Πλησίασε τὸν ὑπολοχαγόν.

— Τώρα, ὑπολοχαγέ μου, εἶπε, κάνετέ με ἔτι θέλετε...

— Θὰ περιμένετε δὴ, τοῦ ἀπάντησε ὁ ἀξιωματικός. Θὰ σὰς στείλω πάνινα ρούχα. Ὑστερα, σὲς δέκα, τὴν ὥρα ποὺ τὸ πεζοναυτικὸ θάχει μπεῖ στὰ πλοῖα καὶ δὲ θὰ μπορεῖ νὰ μὰς ἴδει κανεὶς, θάκολληθῆσις τὸ Μοχίλοφ, ποὺ θὰ σὲ ἀγγήσῃ σὲ μένα. Γνωρίζω τὸν ταγματάρχη Ντομινέ. Θὰ τὸν πείσω νὰ σὲ κατατάξῃ στὸ τάγμα του.

— Νὰ μὲ κατατάξῃ!; εἶπε ὁ λιποτάχτης κατασαστισμένος.

— Ναι, νὰ σὲ κατατάξῃ στὴν Ἐένη Δεσώνα, ἔπου δὲ θὰ σοῦ ζητήσουν μῆτε τῶνομά σου, μῆτε τὴν ἡλικία σου, μῆτε ἀκόμα καὶ τὴν ἐθνικότητά σου. Ἐκεῖ κανεὶς δὲ ρωτᾷ γιὰ τὸ παρελθὸν τοῦ στρατιώτη, ἀν αὐτὸς θέλει νὰ κάνει πιστὰ καὶ ἀδουλειδῆτα τὸ καθήκον του.

— Ἀχ, ὑπολοχαγέ μου, θὰ μπορέσω νὰ ξαναδῶ τὴν τιμὴ μου, νὰ ξαναφο-

ρῶσω τὴν στολή! Εἶστε ὁ σωτήρας μου!

Καὶ πέφτοντας στὰ γόνατα τοῦ ἀξιωματικοῦ, τοῦ πήρε τὸ χέρι καὶ τὰ κομπήσῃ πάνω στὸ φλογερὸ μέτωπό του.

— Ναι, μὰ πρόσεξε καλά: ὁ στρατιώτης Ρουσσὸς εἶναι γραμμένος στὰ βιβλία γιὰ «ἐξαφανισμένος», τῶρα καὶ ἑπτὰ μῆνες. Στὴ Γαλλία θαρροῦν πὺς σκοτώθηκε στὴ μάχη καὶ τέλειωσε τὴ ζωὴ του μὲ τὸν ἥρωικὸ αὐτὸ τρόπο. Δὲν εἶναι σωστὸ νὰ ξαναφανερωθῇ. Ἀπὸ σήμερα λέγεσαι Ἐρχμαν καὶ κατάγεσαι ἀπ' τὴν Ἀλσατία.

— Εὐχαριστῶ, ὑπολοχαγέ μου, μένετε ἡσυχῶς γι' αὐτό. Ὁ Ἐρχμαν γρήγορα θὰ πάει νὰ βρεῖ τὸ Ρουσσὸ. Γιατὶ ὁ τίτλος «σκοτωμένος στὴ μάχη» πρέπει νὰ συνοδεύσῃ πραγματικῶς τῶνομά μου. Μόνο ἔτσι θὰ ἐξαγνισθῶ!

— Αὐτὰ κανόνισέ τα μὲ τὴν συνηθειά σου, εἶπε ὁ ἀξιωματικός.

Τὴν ἄλλη μέρα, ὅταν ἀρχισε πάλι ἡ πορεία πρὸς τὸ Τουγὲν Κάν, ὁ Γιώργος ἔκαμε μόνος του μὴν ἀνάλυση τῶν περιστατικῶν, ποὺ τοῦ εἶχαν συμβῆ. Δὲ μετάνοιασε γιὰ τίποτε ἀπ' ὅσα εἶχε κάμει, γιατί ἐνοιωθε πὺς εἶχε ἐνεργήσῃ ἀπὸ ἀγάπη πρὸς τὴ δικαιοσύνη καὶ τὸ συμφέρον τῆς πατρίδας του.

Εἶχε διηρητήσῃ τὴ δικαιοσύνη, ἐπιτρέποντας σ' ἔναν ἐγκληματῆ νὰ μετανοήσῃ καὶ τιμωρόντας ἕναν ἔνοχο. Εἶχε διηρητήσῃ καὶ τὴν πατρίδα του, ἀλλὰ λάζοντας ἕναν κακὸ στρατιώτη μ' ἕναν καλόν.

Βέβαια ἡ πρωτότυπη μονομαχία ποὺ εἶχε διευθύνει, σὲ κάθε ἄλλη περίστασι, θὰ ἦταν πράξη ἀξιοποιή. Μὰ σ' ἐξαι-

ρητικῆς περιστάσεως, χρετάζονται ἐξαιρετικῆς λύσεως, καὶ ὅταν, ἀργότερα, ὁ Γιώργος διηγήθηκα στὸν ταγματάρχη Ντομινέ τὸ αἰματηρὸν δράμα, ποὺ εἶχε γίνει πρὶν ἀπὸ τὴν κατάταξιν τοῦ Ἐρχμαν στὸ τάγμα του, ὁ ἀνώτερος αὐτὸς ἀξιωματικός, ποὺ μποροῦσε νὰ κρίνει αὐτὰ τὰ πράγματα καλύτερ' ἀπὸ κάθε ἄλλον, τοῦ ἀπάντησε ἀδιστακτῶς:

— Καὶ γὼ τὸ ἴδιον θάκανα!

Ἀποῦ κυριεύτηκε τὸ Τουγὲν-Κάν, ὁ συταγματάρ-

χης Ντυσέν τοποθέτησε μίαν φρουρὰ ἀπὸ δύο λόχους τῆς Ἐένης Δεσώνας, ἕνα λόχο Τογκινέζους ἀκροβολιστῆς καὶ καμμὶα τριανταριά πυροβολητῆς καὶ

«Μερίσαν τὰ φύλλα καὶ βγήκε ὁ λιποτάχτης...» (Σελ. 347, στ. 224.)

ΑΡΧΑΙΑ ΓΡΗΚΗ ΕΠΙΣΤΟΛΗ
ΤΑ ΠΑΛΙΑ, ΙΔΑΝΙΚΑ

Αγαπητοί μου,
ΜΑΚΑΡΙΤΗΣ ο πατέρας μου, εμ' άποψε κανένα παράξενο, ελεγε: «πολύ πράγμα!» Έτσι φανέρωνε την άποψη του ή το θαυμασμό του.

Κι' αυτή τη φράση θυμήθηκα σήμερα, που έλαβα και διάβασα ένα γράμμα. Έχει την υπογραφή ενός πολύ γνωστού μας φίλου που ρωτά «αν πιστεύω ακόμα στα παλιά ιδανικά» και τί ιδέα έχω για τα καινούργια. Παλιά δε ιδανικά, κατά το φίλο μας, είναι ή Θρησκεία, ή Πατρίδα, ή Στρατός, ή Οικογένεια, ή Ίδιοκτησία και καινούργια, της μόδας, ή Έλευθερία της Σκέψης, ή Κοινή Πατρίδα, ή Παγκόσμια Ειρήνη, ή Μεγάλη Οικογένεια κι' ή Κοινοκτημοσύνη. Θέ μου! τόσες φορές δεν είπα τη γνώμη μου για ελ' αυτά τα πράγματα; Πώς με ρωτά ένας νέος που διαβάσει τις Έπιστολές μου από χρόνια; Πολύ πράγμα!

Άλλα δώτερα είπα: αφού ένας παλιός φίλος ξέρει τόσο λίγο τί πιστεύω, πόσο λιγότερο θα το ξέρουν οι πιά νέοι. Άκόμα μία «επιτομολογία πίστεως» δε θάταν λοιπόν περιττή. Κι' αρχίζω από τη Θρησκεία. Κανένα «ιδανικό», κατά τη γνώμη μου, δεν θάνα καταστήσει ποτέ το αιώνα αυτό και πανσεβασμό της Θρησκείας. Η «Έλευθερη Σκέψη» που προβάλλουν, δεν είναι ούτε άσέβεια, ούτε άθεα, ούτε υλοφροσύνη. Μπορεί κανείς να σκέπτεται εσο θέλει έλευθερα και πάλι να είναι πνευματιστής, θεϊστής, εδσεβής. Άν θέλετε μάλιστα, εσο πιά έλευθερα σκέπτεται, τόσο πιά θρησκεία γίνεται. Η άθεα είναι αποτέλεσμα νεανικής συνήθως άπειρίας κι' ήμμάθειας, — παροδικό έπομένως, — ή παρεξήγηση του σκοπού και των μέσων της Έπιστήμης, — έπομένως άνοησία. Οι θλιωτικές θεωρίες έπσαν προ πολλού κι' ελα τα διαλεγτά πνεύματα σήμερα παραδέχονται ένα «πρώτο αίτιο» άγνωστο, ένα μυστήριο άνεξιχνίαστο, ένα Θεό δημουργό και κυβερνήτη του κόσμου, που χωρίς Αιτών δεν έξηγείται τίποτα. Κι' ή πίστη αυτή θα είναι αιώνια!

Έπίσης αιώνια θα είναι κι' ή Πατρίδα, — ή μικρή πατρίδα, ή πατρίδα του καθενός. Γιατί ή Μιά, ή Μεγάλη που προβάλλουν, είναι άπλοστάτα ούτοπία. Όχι εκατοντάδες, όχι χιλιάδες, αλλά εκατομμύρια χρόνια να περάσουν, δεν θα κατορθωθεί να ενωθούν, να δελφωθούν οι λαοί και των δύο ήμισφαρίων

σε τρόπο που να θεωρούν πατρίδα τους ελη τη Γη κι' έπομένως να μην έχουν πατρίδα. Άλλά κι' αν υποθέσωμα άκόμα πως αυτό θα κατορθωθεί σ' εν' άπώτατο μέλλον, πάλι είναι άνοησία, παραφροσύνη, να το θεωρούμε γινωμένο από τώρα, να μην αγαπούμε γι' αυτό τη μικρή μας πατρίδα, να την παραμελούμε, να την περιφρονούμε και να μην κάνουμε ετι μπορούμε για να την έχουμε, κινδυνεύοντας έτσι να τη χάσουμε, πριν γίνη στον κόσμο ή μεγάλη γιά να μας δεχτή. Πού θα βρισκόμαστε τότε, τί θα γινόμαστε; Στην πατρίδα μας ίσως πάλι, αλλά δοϋλοι άλλωνών, ξένων, άλλόφυλων. Είναι δηλαδή το ίδιο σά να βάζαμε φωτιά στο καλόδι μας, πριν θεμελιωθεί καν το παλάτι, ένα παλάτι για ελους, που μας έχουν υποσχεθή. Θα μέναμε άπλοστάτα στο δρόμο με στέγη τον ουρανό...

Ο Στρατός πάλι υπερασπίζεται την Πατρίδα, κι' εσο υπάρχει αυτή, δεν μπορεί να μην υπάρχει κι' εκείνος. Μη σάς γελούν με το ιδανικό της Παγκόσμιας Ειρήνης! Είναι κι' αυτό μία ούτοπία. Ποτέ οι λαοί δεν θα ειρηνεύσουν εσο να θεωρηθή περιττή στις πατρίδες τους ή στρατιωτική άνατροφή κι' ή στρατιωτική όπηρεσία. Το πολύ-πολύ, στους πιά ετυχιωμένους καιρούς και στους πιά πολιτισμένους τόπους, να εφαρμόζεται για πολύ το άρχαιο ρητό: Si vis pacem, para bellum (αν θέλεις ειρήνη, ετοιμάζε πόλεμο.) Η, το κάτω-κάτω, οι πολιτισμένοι αυτοί μπορεί να πάσουν μία μέρα τους μισητούς επιθετικούς, κατακτητικούς πολέμους. Τη στιγμή όμως που θα τους επιτίθεται ένας άπολιτιστος, βάρβαρος γείτονας, είναι δυνατό να μην άμυνθούν; Και πως θάμυνθούν, αν δεν έχουν Στρατό; Οι μορφές του πολιτεύματος είναι άσχετες. Κι' ή Μοναρχία θέλει Στρατό όπως κι' ή Δημοκρατία. Στη Ρωσία σήμερα έχουν Μπολσεβικισμό, τί άλλο θέλετε; Κι' εμως ο ρωσικός στρατός όχι μόνο δεν καταργήθηκε, αλλά ετοιμάζεται και για πολέμους επιθετικούς, προς το συμφέρο του μπολσεβικιστικού καθεστώτος! Γιατί κι' ή Ρωσία, βλέπετε, δεν έπαψε να είναι μια Πατρίδα κι' ο Μπολσεβικισμός ένα Πολίτευμα. Έ, και τα δύο αυτά θέλουν Στρατό!

Και τώρα ή Οικογένεια. Το ξέρω πως μερικοί θεωρούν «καλό» κι' αυτό το ιδανικό. Άλλά είναι γελασμένοι: ή Οικογένεια πάντα θα υπάρχει και πάντα θα είναι σεβαστή. Μπορεί να τροποποιηθή κι' αυτή σ' εν' άπώτερο μέλλον, να βελτιωθεί, αλλά γιά να λείψη ποτέ. Θέλουν να πουν πως ή άλλη θινή Οικογένεια είναι μία συντροφιά ανθρώπων αγαπημένων μεταξύ τους, με κοινές ιδέες, με κοινά αισθήματα

κι' επειδή ή σημερινή Οικογένεια δεν είναι πάντα τέτοια, — γιάτι πολλές φορές τα μέλη της δεν συμφωνούν, δεν μονοιάζουν, δεν αγαπιούνται, — συμπεραίνουν πως... άπέτυχε ο θεσμός και πρέπει να βρεθή άλλος. Παραδείγματος χάρη, μία συντροφιά από ξένους, που θα είχαν εμως τις ίδιες ιδέες, τα ίδια αισθήματα και θα μπορούσαν να συζούν με εμόνοια κι' αγάπη. Έστω αυτή θάταν ή ιδανική Οικογένεια. Μου φαίνεται εμως πως μπορεί να έπιδιωχθή μία χαρά κι' από την ύπάρχουσα. Άν δηλαδή πρέπει ναγαπώ κάποιους, γιά να ζω μαζί τους, γιάτι να μην αγαπώ καλύτερα, κι' εδικότερα από κάθε ξένο, τον πατέρα μου, τη μητέρα μου, τα εδελφια μου, τα παιδια μου, τα εγγόνα μου, τον παππού μου και καθεξής; Αυτό δεν είναι το φυσικό και τώρατο;.. Μερικά πράγματα που εμποδίζουν ίσως τη συνεννόηση και την άρμονία μεταξύ των μελών μιας οικογένειας, — π: χ: ή υπέρβαση ή κατάχρηση της πατρικής εξουσίας, — να, αυτά ες λείφουν, όχι εμως κι' ή Οικογένεια! Γι' αυτό σάς είπα πως μπορεί να τροποποιηθή στο μέλλον, να βελτιωθεί πάντα εμως θα ύπάρχει, αιώνια κι' αυτή και σεβαστή, επως και τα άλλα «παλιά» ιδανικά.

Το ίδιο, παιδια μου, κι' ή Ίδιοκτησία. Γιατί ή Κοινοκτημοσύνη που προβάλλουν, ή άπόλυτη, είναι κι' αυτή ούτοπία, χίμαιρα. Η Ίδιοκτησία, στο μέλλον, μπορεί να τροποποιηθή, αλλά πάντα θαχγ κανείς το δικό του. Θάνα ίσως πιά λίγο από το σημερινό, αλλά πάντα θα είναι κάτι και θα τήχη. Μπορεί π: χ: να παγορευθή με νόμο ή συγκέντρωση μιας μεγάλης περιουσίας, κινητής ή ακίνητης, σ' ένα μόνο πρόσωπο, ή κληρονομιά ες ένα όρισμένο ποσό, ή προίκα, ή εωρεά και καθεξής. Άλλά τίποτα περισσότερο. Πάντα θα μπορεί κανείς να κερδίχη, να μαζεύη, να πλουτίχη ες ένα εριο. Και πάντα, αυτό το νόμιμο που θαχγ, θακαίτη επως σήμερα να το άναγνωρίζη ο άλλος και να του το σέβεται.

Αυτά πιστεύω γιά τα παλιά λεγόμενα ιδανικά, που γιά μένα είναι αιώνια έπομένως και καινούργια. Μισώ βέβαια τις υπερβολές και τις εκμεταλλεύσεις: συχαίνομαι τη θρησκοληψία, τη στρατοκρατία, την πατριδοκαπηλία, την πλεονεξία, το φανατισμό, την πρόληψη, τη στενοκεφαλία. Άλλ' επου παρατηρούνται αυτά, δεν φαίνε βέβαια τα ιδανικά τα καίμενα, αλλά οι κακοί, οι πονηροί ή άνοητοι που τα πράξηγουν, τα παραμορφώνουν ή τα εκμεταλλεύονται. Γι' αυτό συμπάθω και το Σοσιαλισμό: σά μία αντίδραση εναντίον αυτών των κακών, που φέρνει τον καλό μέσον εριο, την ίσορροπία. Άν

δεν ήταν άξαρνα ο Σοσιαλισμός, δεν θα γινόταν ελη αυτή ή νέα, ή εδργετική γιά τον Έργάτη νομοθεσία. Άλλά δεν πιστεύω, εσο πιστεύα ποτέ, πως θα πραγματοποιηθούν κι' ελα τα ιδανικά του Σοσιαλισμού, — εσα τουλάχιστο είναι αντίθετα προς τα παλιά αυτά κι' αιώνια.

Σας άσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΓΕΡΟΣΩΜΑ

(ΜΥΣΤΗΡΙΟΜΑ ΤΗΣ ΚΑΙ ΣΟΛΩΜΕ ΒΡΑΒΕΥΜΕΝΟ ΑΠΟ ΤΗ ΓΑΛΛΙΚΗ ΑΚΑΔΗΜΙΑ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'. (Συνέχεια)

Κι' εμα το είδε καλά αυτό το πρόσωπο, ή Μαρίκα άνακουφίστηκε. — Άλλά να μη τον ίδιο δεκαπέντε μέρες! είπε. Γιατί αυτό; Μη θέλει να με τιμωρήχη έτσι, γιά τη λύπη που του πρξένησα; Άν άκουσε την εμιλία μας...

— Καθόλου! Βγάλ' το από το νου σου ετι το κάνει γιά να σε τιμωρήχη. Άπεναντίας, σο προξενει τώρα λίγη λύπη, γιά να σο δώση αδριο μία μεγάλη χαρά. Άς είναι, εγω έχω την άδεια να πηγαίνω να τον βλέπω και κάθε βράδυ θα σο φέρνω ειδήσεις του. Θα πω και στη μητέρα μου να σο κινή συντροφιά γιά να μη μένης μονάχη... Θάρρος! Υπομονή! Σοσ' ύπόσχομαι πως ελα θα πάνε καλά. Άν έχεις εμπιστοσύνη σε μένα;

Η Μαρίκα άποκρίθηκε στο Νίκο μ' ελαφρό χαμόγελο. Ο νέος την καληνύχτισε και πέρασε στην κάμαρά του. Μονάχη τότε κεινη, προσπάθησε να μαντέψη τί νάταν αυτό που της έκουβε ο Νίκος. Άλλά δεν μπόρασε να βρη τίποτα. Κακά μόνο εθαζε με το νου της, καλό κανένα. Μα πως μπορούσε νάταν κακό το μυστικό, αφού ο Νίκος οςτε λυπημένος φαίνόταν οςτε άνησυχος; Καλό θάταν βέβαια. Μα που να το μαντέψη ή Μαρίκα!..

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΑΑ'. Μετά δεκαπέντε ήμέρες

Τελοσπάντων πέρασαν κι' οι δεκαπέντε μέρες που της φάνηκαν δεκαπέντε χρόνια.

Κάθε βράδυ που γόριζε ο Νίκος στο σπίτι, της έλεγε: «πηγαίνει περίφημα». Άλλά τί ήταν αυτό που πήγαυε περίφημα, δεν ήθελε να της πη. Η Μαρίκα τον ρωτούσε, μα κεινος δεν άνοιγε το στόμα του.

Το τρίτο βράδυ πήγε τόσο χαρούμενος, που ή Μαρίκα ενόμισε πως τρελάθηκε. Δεν μπορούσε να σταθή σ' ένα μέρος, περπατούσε σ' ελη την κάμαρα, τραγουδούσε, σφύριζε, γελοούσε κι' έλεγε λόγια άσυνάρτητα που δεν τα καταλάβαινε ή Μαρίκα: «Τί καλά!.. Λαμπρός άνθρωπος!.. Τί ετύχια!..

Χωρίς άλλο, ο Θεός μας τον έστειλε... Ζήτω! Ζήτω!... Τί να καταλάβη ή Μαρίκα από τέτοια λόγια;

Όστόσο, αφού έβλεπε τόσο ήσυχους και χαρούμενους τους άλλους, — γιάτι κι' ή κυρία Λεβού φαίνόταν πολύ χαρούμενη, — ήσυχασε κι' αυτή. «Ό,τι κι' αν είναι, είπα, σά λίγο θα το μάθω». Κι' επειδή ο Νίκος, που κέρδιζε τώρα πολλά, νοίκιασε και κοντά μίαν άλλη, μεγαλύτερη κατοικία και τώρα έπρόκειτο να γίνη ή μετακόμιση, ή κυρία Λεβού παρακάλεσε τη Μαρίκα να τη βοηθήχη κι' αυτή δεχτηκε προθυμότητα.

Η καινούργια κατοικία ήταν πολύ καλύτερη και την εστόλισαν λαμπρά. Η κάμαρα μάλιστα του Νίκου ήταν κάτι εκτακτό!

ΣΤΗΝ ΕΞΟΧΗ

ΙΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

Γ'. (Συνέχεια)

Άκίνητη, ή Μαρίσα κοιτάζε το σμάρι. Είδη τότε τη μπάλα εκεινη να ετυνίγεται σιγά-σιγά και τις μέλισσες, χωρισμένες, να πετούν με βόμβο δυνατό. Αφού πέταξαν έτσι κάμποση εωρα, πήγαν ελες και κάθησαν στον κλώνο μιας κερρασίας και πάλι έγιναν μια μπάλα, ένα κουβάρι.

Ο κύρ-Άντιόνης, που ήταν κι' αδός στοδ Μαστιού, έφερε μιά σάλα και την καινούργια κυνέλη. «Ήρθε κι' ο Γιάννης γιά να τους βοηθήχη. Όλοι μαζεύτηκαν κάτω απ' την κερρασία. Ο κύρ-Άντιόνης είπε του Γιάννη να τοποθετήχη την κυνέλη ίσα-ίσα κάτω απ' τον κλώνο που ήταν οι μέλισσες. Άνέβηκε τότε και μ' ένα μαχαίρι έκοψε το λεπτό κλώνο. Κι' έτσι ελες οι μέλισσες, κουβάρι, έπσαν μόν' στην καινούργια κυνέλη!

Την εκλεισαν καλά με μιά σαρίδα και την κουβάλησαν στο περβόλι της Μαρίσας. Αυτό ήταν! Από τη στιγμή εκεινη είχε κι' ή Μαρίσα το μέλλοι της. Τί χαρά της!

Την άλλη μέρα σηκώθηκε πρωί και κατέβηκε στο περβόλι. Οι μέλισσες παινούβγαυαν. Πότε πετούσαν στα λουλούδια, ποτε στον δάρα. Σε λίγο κατέβηκε κι' ή μητέρα της. Κι' ενφ κοιτάζαν

κι' οι δύο την εργασία του μελισσιού, ή μητέρα εξηγουόσε στη Μαρίσα τη ζωή του και τον εοργανισμό του.

«— Οι μέλισσες, της έλεγε, δεν είναι ελες ίδιες. Μιά, πιά μεγάλη από τις άλλες, άλλωότικη, την έχουν Βασιίσα. Αθή σπάνια βγαίνει έξω. Οι άλλες την τρέφουν, την περιποιούνται κι' εοργάζονται γι' αυτή. Κάθε κυνέλη, κάθε μέλισσι, έχει τη βασιίσα του. Κι' είναι ή μητέρα όλων των μελισσών, γιάτι αυτή έχει γεννήσει ελα ταδυά.

«Κοντά της είναι και κάτι άλλες μέλισσες, που λέγονται κηφήνες. Οι κηφήνες δεν εοργάζονται καθόλου, ενω αυτές που βλέπεις τώρα να πετούν από λουλούδι σε λουλούδι, είναι οι εοργάτριες και το κάνουν ελα: Την κερήθηρα, το μέλι, την περιποίηση των αυγών και την άνατροφή των μικρών μελισσών στα κελιά της κερήθηρας, το καθάρισμα της κυνέλης, σά να λέμε ελο το νοικοκυριό.

«— Τρώνε, μαμμά, κι' οι μέλισσες λίγο μέλι;» ρώτησε ή Μαρίσα.

«— Βέβαια τρώνε, το χειμώνα. Άλλωότικα πως θα ζούσαν;»

«— Τους άξιζει, μαμμά, εωτερα από τόση εοργασία που κάνουν. Κι' εγω τις μέλισσες θα μιμηθώ. Όχι τους κηφήνες που είναι έτσι τεμπέληδες!» (Τέλος)

Στο τέλος των δεκαπέντε ήμερών κι' ή μετακόμιση είχε τελειώσει. Τίποτα δεν έλειπε από την καινούργια κατοικία. Ο Νίκος την έβλεπε κατευχαριστημένος, έτριβε τα χέρια του κι' έλεγε: «Οςτε βασιλιάς δεν έχει τόσο εμορφοπαλατάκι!»

Την ήμέρα εκεινη, ο Νίκος είπε της Μαρίσας:

— Τώρα, κυρία Μαρίκα, ή μητέρα μου κι' εγω θα σάς πάμε στο σπίτι σας κι' εκεί θα σάς πούμε κάτι εοχάριστο.

— Γιά τον πατέρα; έλαμε ή Μαρίκα.

— Σιωπή! της άποκρίθηκε ο Νίκος. Είπαμε, εμα φτάσουμε στο σπίτι σας, θα σάς τα πούμε ελα. Τώρα μιλιά κι' εμρός, δρόμο!

Φερα έλαμε στο δρόμο ή Μαρίκα!

(Άκολουθεί)

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΤΟ ΚΥΠΑΡΙΣΣΙ

Μέσα στην πόλη των νεκρών... Γράφ. Έγκ. 143

Τὰ ἀνθία, γύρο απ' τὸ ξεχαρμένο... Γράφ. Έγκ. 143

... Σὰ γίγαντας! πού όμως ἀπ'... Γράφ. Έγκ. 143

Μέσα στην πόλη των νεκρών... Γράφ. Έγκ. 143

Η ΠΟΙΗΣΗ

(Ένα γράμμα)

Γράφ. Έγκ. 138

Όχι, όχι! δὲ συμφωνῶ μετὰ... Γράφ. Έγκ. 138

Όχι, δὲν εἶναι «ἐξαπατούσα»... Γράφ. Έγκ. 138

Ναι, ναι. Ό! τί τοὺς δείχνει... Γράφ. Έγκ. 138

ὄπως ὁ Ἀστέρης τοὺς Μάγους... Γράφ. Έγκ. 143

Αὐτὴ τοὺς δείχνει ὅτι εἶναι ἐγκλημα... Γράφ. Έγκ. 143

Μάνα! Δὲ βρίζονται... Γράφ. Έγκ. 143

Αὐτὴ δίνει ἢ, καλλίτερα, ἀποκαλύπτει... Γράφ. Έγκ. 143

Κι' εἶσι οἱ πατέρας καὶ ἡ μάνα... Γράφ. Έγκ. 143

Όχι, όχι, δὲ συμφωνῶ μετὰ... Γράφ. Έγκ. 138

Όχι, δὲν εἶναι «ἐξαπατούσα»... Γράφ. Έγκ. 138

Ναι, ναι. Ό! τί τοὺς δείχνει... Γράφ. Έγκ. 138

θῦματα τὰ παιδικὰ του χρόνια... Γράφ. Έγκ. 143

Ὁ Γιαννάκης πού εἶχε πλησιάζει... Γράφ. Έγκ. 143

Τὰ γράμματα ἦταν βαθιά... Γράφ. Έγκ. 143

Πῶς εἶσαι, πού εἶσαι;... Γράφ. Έγκ. 143

Μόλις τώρα εἶχε γυρίσει ἀπὸ τὴν... Γράφ. Έγκ. 143

Ποιὸς ξέρει τί σισιὰ μαγῶν... Γράφ. Έγκ. 143

Πῶς κάνεις εἶσαι;... Γράφ. Έγκ. 143

Κι' ἡ μαμμὴ ἐξακολούθησε τὴν... Γράφ. Έγκ. 143

Ναι, ναι. Ό! τί τοὺς δείχνει... Γράφ. Έγκ. 138

θῦματα τὰ παιδικὰ του χρόνια... Γράφ. Έγκ. 143

Ὁ Γιαννάκης πού εἶχε πλησιάζει... Γράφ. Έγκ. 143

Τὰ γράμματα ἦταν βαθιά... Γράφ. Έγκ. 143

Πῶς εἶσαι, πού εἶσαι;... Γράφ. Έγκ. 143

Μόλις τώρα εἶχε γυρίσει ἀπὸ τὴν... Γράφ. Έγκ. 143

Ποιὸς ξέρει τί σισιὰ μαγῶν... Γράφ. Έγκ. 143

Πῶς κάνεις εἶσαι;... Γράφ. Έγκ. 143

Κι' ἡ μαμμὴ ἐξακολούθησε τὴν... Γράφ. Έγκ. 143

Ναι, ναι. Ό! τί τοὺς δείχνει... Γράφ. Έγκ. 138

Η ΠΡΟΣΕΥΧΗ

Γράφ. Έγκ. 141

«Πάτερ ἡμῶν ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς»... Γράφ. Έγκ. 141

«Πάτερ ἡμῶν ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς»... Γράφ. Έγκ. 141

«Πάτερ ἡμῶν ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς»... Γράφ. Έγκ. 141

«Πάτερ ἡμῶν ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς»... Γράφ. Έγκ. 141

«Πάτερ ἡμῶν ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς»... Γράφ. Έγκ. 141

«Πάτερ ἡμῶν ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς»... Γράφ. Έγκ. 141

«Πάτερ ἡμῶν ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς»... Γράφ. Έγκ. 141

πράγματα καὶ μὲνον τὴν... Γράφ. Έγκ. 143

Παραπονεμένο, διαγωνισμὸς... Γράφ. Έγκ. 143

Πῶς εἶσαι, πού εἶσαι;... Γράφ. Έγκ. 143

Μόλις τώρα εἶχε γυρίσει ἀπὸ τὴν... Γράφ. Έγκ. 143

Ποιὸς ξέρει τί σισιὰ μαγῶν... Γράφ. Έγκ. 143

Πῶς κάνεις εἶσαι;... Γράφ. Έγκ. 143

Κι' ἡ μαμμὴ ἐξακολούθησε τὴν... Γράφ. Έγκ. 143

Ναι, ναι. Ό! τί τοὺς δείχνει... Γράφ. Έγκ. 138

πράγματα καὶ μὲνον τὴν... Γράφ. Έγκ. 143

Παραπονεμένο, διαγωνισμὸς... Γράφ. Έγκ. 143

Πῶς εἶσαι, πού εἶσαι;... Γράφ. Έγκ. 143

Μόλις τώρα εἶχε γυρίσει ἀπὸ τὴν... Γράφ. Έγκ. 143

Ποιὸς ξέρει τί σισιὰ μαγῶν... Γράφ. Έγκ. 143

Πῶς κάνεις εἶσαι;... Γράφ. Έγκ. 143

Κι' ἡ μαμμὴ ἐξακολούθησε τὴν... Γράφ. Έγκ. 143

Ναι, ναι. Ό! τί τοὺς δείχνει... Γράφ. Έγκ. 138

πράγματα καὶ μὲνον τὴν... Γράφ. Έγκ. 143

Παραπονεμένο, διαγωνισμὸς... Γράφ. Έγκ. 143

Πῶς εἶσαι, πού εἶσαι;... Γράφ. Έγκ. 143

Μόλις τώρα εἶχε γυρίσει ἀπὸ τὴν... Γράφ. Έγκ. 143

Ποιὸς ξέρει τί σισιὰ μαγῶν... Γράφ. Έγκ. 143

Πῶς κάνεις εἶσαι;... Γράφ. Έγκ. 143

Κι' ἡ μαμμὴ ἐξακολούθησε τὴν... Γράφ. Έγκ. 143

Ναι, ναι. Ό! τί τοὺς δείχνει... Γράφ. Έγκ. 138

Ναι, ναι. Ό! τί τοὺς δείχνει... Γράφ. Έγκ. 138

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Στὸ Μάθημα τῆς Ἱστορίας... Γράφ. Έγκ. 143

Μιὰ κυρία ρωτᾷ τὴ Σταυρούλα... Γράφ. Έγκ. 143

Νηπιακὸς διδάσκαλος μιὰ βραδιά... Γράφ. Έγκ. 143

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΑΛΑΣΙΣ

τὴν 5 Οκτωβρίου 1925

ΤΟ «Αναμνηστικὸν Ταύρου»... Γράφ. Έγκ. 143

Πῶς εἶσαι, πού εἶσαι;... Γράφ. Έγκ. 143

Μόλις τώρα εἶχε γυρίσει ἀπὸ τὴν... Γράφ. Έγκ. 143

Ποιὸς ξέρει τί σισιὰ μαγῶν... Γράφ. Έγκ. 143

Πῶς κάνεις εἶσαι;... Γράφ. Έγκ. 143

Κι' ἡ μαμμὴ ἐξακολούθησε τὴν... Γράφ. Έγκ. 143

Ναι, ναι. Ό! τί τοὺς δείχνει... Γράφ. Έγκ. 138

Ναι, ναι. Ό! τί τοὺς δείχνει... Γράφ. Έγκ. 138

πράγματα καὶ μὲνον τὴν... Γράφ. Έγκ. 143

Παραπονεμένο, διαγωνισμὸς... Γράφ. Έγκ. 143

Πῶς εἶσαι, πού εἶσαι;... Γράφ. Έγκ. 143

Μόλις τώρα εἶχε γυρίσει ἀπὸ τὴν... Γράφ. Έγκ. 143

Ποιὸς ξέρει τί σισιὰ μαγῶν... Γράφ. Έγκ. 143

Πῶς κάνεις εἶσαι;... Γράφ. Έγκ. 143

Κι' ἡ μαμμὴ ἐξακολούθησε τὴν... Γράφ. Έγκ. 143

Ναι, ναι. Ό! τί τοὺς δείχνει... Γράφ. Έγκ. 138

Ναι, ναι. Ό! τί τοὺς δείχνει... Γράφ. Έγκ. 138

πράγματα καὶ μὲνον τὴν... Γράφ. Έγκ. 143

Παραπονεμένο, διαγωνισμὸς... Γράφ. Έγκ. 143

Πῶς εἶσαι, πού εἶσαι;... Γράφ. Έγκ. 143

Μόλις τώρα εἶχε γυρίσει ἀπὸ τὴν... Γράφ. Έγκ. 143

Ποιὸς ξέρει τί σισιὰ μαγῶν... Γράφ. Έγκ. 143

Πῶς κάνεις εἶσαι;... Γράφ. Έγκ. 143

Κι' ἡ μαμμὴ ἐξακολούθησε τὴν... Γράφ. Έγκ. 143

Ναι, ναι. Ό! τί τοὺς δείχνει... Γράφ. Έγκ. 138

Ναι, ναι. Ό! τί τοὺς δείχνει... Γράφ. Έγκ. 138

πράγματα καὶ μὲνον τὴν... Γράφ. Έγκ. 143

Παραπονεμένο, διαγωνισμὸς... Γράφ. Έγκ. 143

Πῶς εἶσαι, πού εἶσαι;... Γράφ. Έγκ. 143

Μόλις τώρα εἶχε γυρίσει ἀπὸ τὴν... Γράφ. Έγκ. 143

Ποιὸς ξέρει τί σισιὰ μαγῶν... Γράφ. Έγκ. 143

Πῶς κάνεις εἶσαι;... Γράφ. Έγκ. 143

Κι' ἡ μαμμὴ ἐξακολούθησε τὴν... Γράφ. Έγκ. 143

Ναι, ναι. Ό! τί τοὺς δείχνει... Γράφ. Έγκ. 138

Ναι, ναι. Ό! τί τοὺς δείχνει... Γράφ. Έγκ. 138

ΕΚΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΟΝ

Νέα Ψευδώνυμα: Ὀραία Ἰνδοπούλα... Γράφ. Έγκ. 143

Ἐπιπέτριτοι: Ἄν' ἀνι... Γράφ. Έγκ. 143

Ἐπιπέτριτοι: Ἄν' ἀνι... Γράφ. Έγκ. 143

